

ELIZABETH LIM

PROMISIUNEA
DRAGONULUI

ŞASE COCORI ŞTACOJII #2

Traducere din limba engleză de
SIMONA ŞTEFANA STOICA

CORINTEENS

LOR'S

Marea Apuseană

Castelul Bushian

Satul Tianyi

Hanul Vrabıutei

Stramtoarea Marii de Miazanoapte

Iro

Muntele Tepurelui

Raul Baiyun

Padurea Zhensa

Muntii Sfinti ai Curajului

Gindara

Padurea Cailan

Palatul Imperial

Satul Yaman

Regatul Kiata

Alandi

Oceanul Cuiyan

Lacul Paduan

Insulele Uitate ale lui Lapzur

'YAN

Marea Taijin

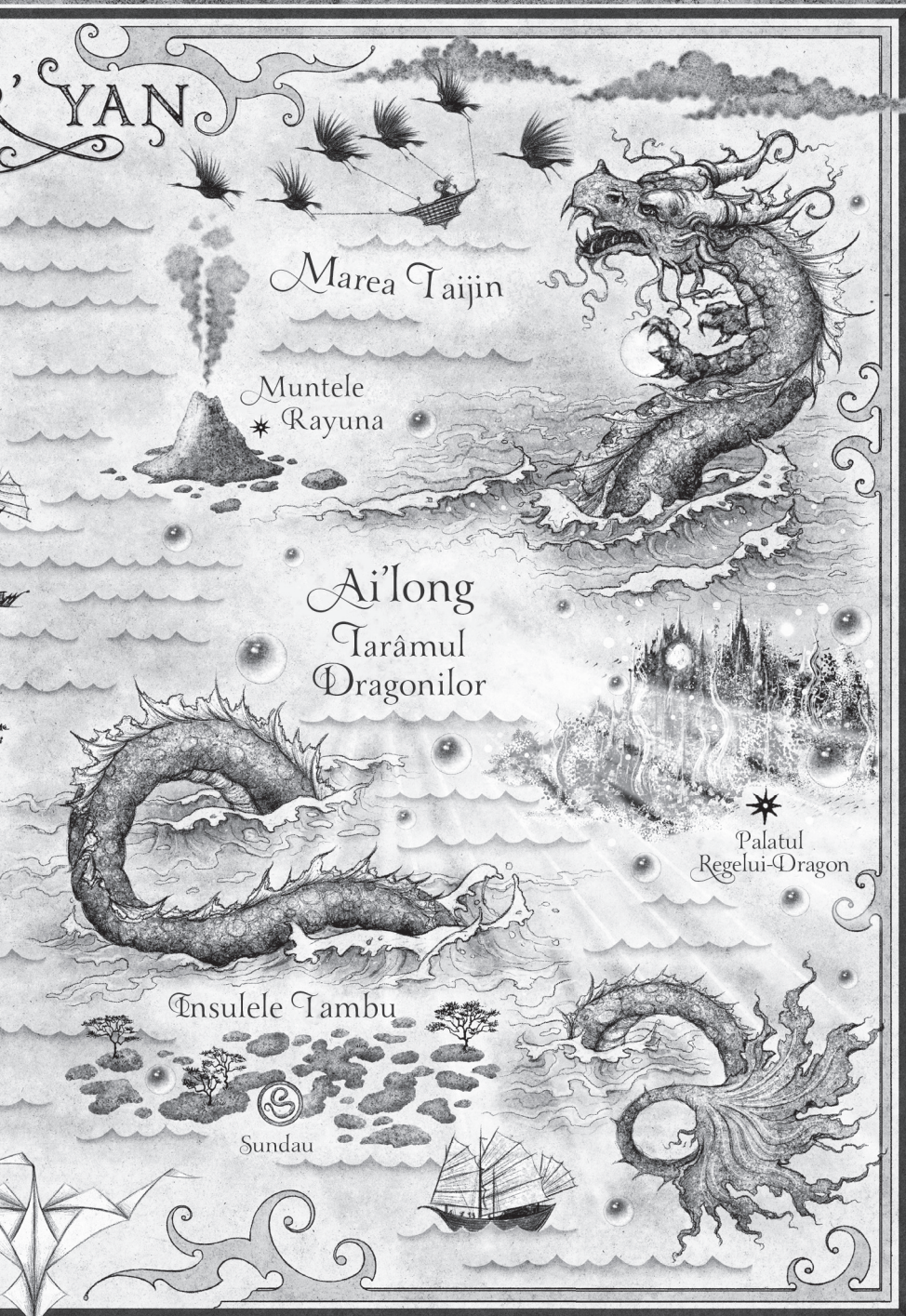
Muntele
* Rayuna

Ai'long
Țarămul
Dragonilor

*
Palatul
Regelui-Dragon

Insulele Tambu

Sundau

Dintotdeauna am detestat să scriu scrisori. Profesorii îmi spuneau că acestea pun în valoare intelectul și chibzuința unei persoane — și caligrafia —, dar scrisul meu de mână mereu a semănat mai degrabă cu cel al unei găște decât cu al unei prințese. Nimeni nu prețuiește o scrisoare primită de la o găscă. Nici măcar de la una cu sânge albastru.

Știi că astfel de detalii nu scuză faptul că nu ți-am scris niciodată, Takkan. Dacă aș putea schimba trecutul, ți-aș fi răspuns la fiecare dintre scrisorile tale. În sfârșit le-am citit și nu pot exprima în cuvinte câtă alinare mi-au adus ori de câte ori râdeam de poveștile tale și-mi imaginam că am crescut împreună. Mi-aș fi dorit să te fi întrebat cum te cheamă în ziua în care ne-am întâlnit prima dată — când eram copii și ți-am pierdut zmeul la Festivalul de Vară.

În ultima vreme m-am gândit la acel zmeu și cum, mai mult ca sigur, zboară neîncetat, fără o destinație anume, fără un loc în care să poposească. Uneori, visez că eu sunt zmeul. Că firul meu e nesfârșit. Că locul meu nu mai e niciunde.

Mă întreb dacă așa s-a simțit mama mea vitregă. Mă doare gândul că nu voi avea nicicând ocazia să o întreb.

Când vei găsi scrisoarea, voi fi pe tărâmul dragonilor. Nu știu cât timp voi fi plecată. Ar putea fi zile sau ar putea fi săptămâni ori luni. Sper să nu treacă ani!

Dacă nu mă întorc înainte de sfârșitul iernii, gândește-te la mine când ninge și ori de câte ori mănânci ridichi.

Bucătarul tău de supă preferat,
Shiori

CAPITOLUL 1

APA DE PE FUNDUL MĂRII TAIJIN AVEA GUST DE SARE, noroi și dezamăgire. Sau, mai bine spus, așa bănuiam, din moment ce-mi țineam răsuflarea. În afară de câteva raze discrete de lumină misterioasă, era mai întunecată decât cea mai adâncă prăpastie. La prima vedere, nu arăta nici pe departe precum magnificul tărâm subacvatic pe care dragonii îl numeau căminul lor.

Când Seryu a încetinit, m-am așezat pe spatele lui, mustățile lungi ale dragonului tresărind spre un anume mănunchi de raze. Poate că îmi imaginasem, dar strălucea mai puternic decât celelalte – aproape violet.

— Ești pregătită? m-a întrebat Seryu.

Pregătită pentru ce? m-am minunat în gând, dar am încuviințat din cap.

Cu o fluturare a cozii, a trecut prin mănunchiul de raze violet – și totul s-a schimbat.

Apa a devenit azurie, iar din movilele de nisip și dintre straturile de cristal au răsărit rotocoale de ceață arămie. Și raze de lumină! Peste tot era lumină, răspândită de un soare nevăzut.

Inima a început să-mi bată tot mai repede, cuprinsă de nerăbdare, și m-am agățat de coarnele lui Seryu de îndată ce s-a năpustit în jos, înotând atât de repede, încât aproape că am renunțat să-mi mai țin răsufierea.

Aproape am ajuns, Kiki! am spus în gând, entuziasmată, în limbajul nostru comun, fără cuvinte, dar ea nu mi-a răspuns. O privire aruncată în mânecă mi-a dezvăluit motivul: biata mea pasăre de hârtie leșinase.

N-am învinovățit-o. Ne deplasam cu viteze amețitoare, iar capul îmi bubuia de parcă o furtună mi s-ar fi dezlănțuit în craniu ori de câte ori încercam să mă uit drept în față. Totuși, nu-mi puteam permite să leșin. Nici măcar nu îndrăzneau să-mi închid ochii.

Voiam să văd totul.

În cele din urmă, am ajuns la un labirint format din recife strălucitoare de corali, situat la câțiva metri adâncime sub marea muritorilor. Un curent invizibil legăna iarba-de-mare, dune de nisip alb și pietre cu vinișoare aurii punctau din loc în loc domeniul, iar baldachine din flori-de-mare împletite formau acoperișurile vilelor subacvatice.

Deci acesta era Ai'longul, lăcașul și căminul dragonilor!

O lume pe care puțini muritori ar fi avut vreodată șansa de a o descoperi. La prima vedere, nu părea atât de diferită de cea terestră. În locul copacilor erau coloane de corali, unele înguste, altele late, majoritatea cu ramuri spiralate împodobite cu brățări de mușchi. Chiar și felul delicat în care peștii alunecau în apă, cu înotătoarele lor conice întinse ca niște aripi, mă ducea cu gândul la păsările care zburau în înaltul cerului.

Totuși... nu semăna cu nimic din ce văzusem până acum. Explozii cromatice însemnau undele apei, vârtejurile și curenții constanți, iar după felul în care firele de iarbă-de-mare gădilau bancurile de pești aflate în trecere, ai fi zis că flora și flora puteau comunica telepatic.

Seryu a zâmbit larg când m-a surprins admirând priveliștea.

— Ți-am spus că o să te lase fără cuvinte!

Avea dreptate, firește. *Chiar* mă lăsase fără cuvinte. Pe de altă parte, Ai'longul era menit să uimească ochii muritorilor, precum ai mei. Până la urmă, în asta consta pericolul tărâmului. Capcana pe care o reprezenta.

Era un loc atât de frumos, încât până și timpul uitase cum să mai răsuflă.

Fiecare oră petrecută aici e o zi pierdută acasă – dacă nu mai mult, mi-am amintit pe un ton tăios. Timpul avea să treacă repede, iar după ce fusesem despărțită de tatăl și de frații mei atâta amar de vreme, nu mai voiam să irosec niciun minut în plus.

Să mergem! Am dat semnalul cu o lovitură ușoară de picior, plasată de-o parte a trupului lung și șerpuitor al dragonului.

— Știi, nu sunt un cal! mi-a atras atenția Seryu, arcuindu-și sprâncenele verzi când s-a răsucit să mă privească. De ce ești atât de tăcută, Shiori? Nu-ți ții respirația, nu-i așa?

Din moment ce nu am răspuns, Seryu m-a aruncat de pe spatele lui, îndreptând brusc o gheară spre mine și ciupindu-mă de nas.

Un jet de bule mi-a scăpat printre buze – aerul prețios pe care-l țineam ferecat în plămâni. Dar, slavă măreților

zei, puteam respira! Sau măcar simțeam că o fac. Apa avea un gust dulce în loc de unul sărat – îmbătător, ca un vin de prune amețitor, inhalat prea adânc, însă poate că asta se datora faptului că încă mi se învârtea capul.

— Atât timp cât porți o bucată din perla mea, poți respira sub apă, mi-a explicat Seryu, aducându-mi aminte de fragmentul sclipitor pe care îl purtam la gât. Nu se mai află în inima ta, prin urmare nu ne mai putem împărtăși gândurile... Dar știi că poți vorbi, nu?

— Bineînțeles că știi! I-am mințit.

Mascându-mi ușurarea, am atins micuța perlă. Chiar și-n adâncurile mării, strălucea ca o picătură de lumina lunii.

— Ar fi mai bine să o ții ascunsă, a spus Seryu. Unii și-ar putea face o impresie greșită.

— Am crezut că doar mă ajută să respir. De ce și-ar face...

— E prea complicat de explicat! a mormăit dragonul, iritat. Am uitat câte întrebări pui. Poate că ar fi *trebuit* să te las să-ți ții în continuare respirația!

Sprâncenele mi s-au unit într-o încruntătură.

— Ești tare prost dispus.

— Ființele umane nu sunt tocmai binevenite în Ai'long, a spus Seryu cu un glas stins. Mă gândesc la infinitele moduri în care vizita ta poate merge prost.

Nu îl credeam. Toată ziua fusese prost dispus, începând cu momentul în care venise după mine pe țărm. Abia se obosise să-mi salute frații, îl ignorase complet pe Takkan...

Am încercat să-l conving să iasă din starea asta mohorâtă, recurgând la tachinări.

— Să înțeleg că nu voi avea povești amuzante de împărtășit când mă voi întoarce acasă? Și eu, care le-am spus tuturor că însuși prințul dragonilor urma să-mi facă un tur grandios al regatului său!

— Cu cât e mai scurtă vizita ta, cu atât o să fie mai bine.

Ochii roșii ai lui Seryu au săgetat spre traista care îmi atârna pe umăr.

— Ai venit aici ca să-i oferi ceva bunicului meu, nu să cutreieri tărâmul.

Și cu asta s-a ales praful de intenția mea de a-l înveseli! Acum și *eu* eram prost dispusă.

Mi-am deschis traista – doar puțin, cât să arunc o privire. Acel *ceva* pe care trebuia să-l ofer era o perlă de dragon întunecată și spartă. Raikama mi-o lăsase înainte să moară, iar puterea îi era atât de măreață, încât o simțeam împotrivindu-se vrăjii tolbei, care o ținea ascunsă și-n siguranță. Nu era deloc surprinzător că bunicul lui Seryu o dorea.

Totuși, nu era singurul obiect din traistă. Îmi adusesem și plasa de scântelar – pentru o oarecare protecție împotriva Regelui-Dragon –, și caietul de schițe dăruit de Takkan când ne luaserăm rămas-bun.

„Mai multe scrisori?” îl întrebam, luând cadoul cu ambele mâini.

„Ceva mai bun decât atât”, îmi promisese Takkan. „Ca să nu mă uiți!”

Oare ce ar putea fi mai bun decât scrisorile lui? M-am uitat lung și melancolic la caietul de schițe, mânată de dorința de a-mi trece încheieturile degetelor peste cotorul moale și de a-i răsfoi paginile pătate de cărbune. Totuși,

bănuiam că ar fi nepoliticos să le citesc în prezența lui Seryu.

Dragonul cu siguranță așa a crezut. Și-a mijit ochii la mine.

— Nu te-am văzut niciodată roșind în timp ce te uiți la perlă!

— Lumina îi devine tot mai puternică, am spus repede. Îmi încălzește fața.

A pufnit sfidător, depistând minciuna.

— Cel puțin lordul tău uman amărât nu a sărit după noi în mare. După felul în care te sorbea din priviri când ai plecat, am fost pe jumătate convins că ar putea să o facă. Rechinii l-ar fi prins înainte să treacă de recife.

Am închis traista.

— Rechini, serios?

— Bunicul are mereu în subordine un astfel de pluton, a spus Seryu, rânjind. Îi angajează pe rechini, iar lor le este mereu foame. Vom întâlni câțiva în curând.

Inima îmi bătea năvalnic în piept. Ne aflam atât de aproape de palatul lui Nazayun?

Seryu mi-a interpretat greșit teama, iar tonul i-a devenit mai jucăuș.

— Nu-ți face griji – rechinii nu poftesc la o ființă umană atât de slabă ca tine!

S-ar putea să se răzgândească, am spus în gând. După ce Regele-Dragon urma să afle de ce venisem *de fapt* în Ai'long, aveam să fiu norocoasă dacă mi-ar îngădui o moarte atât de rapidă. Neliniștită, am alunecat înapoi spre Seryu, dând din picioare cu mai mult putere decât era necesar.

Înotul în Ai'long nu se compara cu cel în apa obișnuită. Mă deplasam cu ușurință, curenți minusculi trecându-mi pe sub tălpi și propulsându-mă acolo unde trebuia să ajung. Aproape că zburam.

Am depășit dragonul, țâșnind puțin cam prea sus. De nicăieri, un grup de meduze a pogorât asupra mea.

Erau cel puțin o duzină. Corpurile lor aveau formă de umbrele luminoase, iar tentaculele li se învârteau într-un dans sinuos. S-au apropiat cu îndrăzneală, atingându-mi delicat brațele și picioarele, și chiar strecurându-mi-se printre șuvițele lungi de păr. Am chicotit, mirată de felul în care mă gădilau — până când Seryu a scos un mârâit.

— Lăsați-o în pace! le-a ordonat, ochii lui roșii aruncând scânteii înspre intruși. E cu mine!

Meduzele s-au retras degrabă, dar nu s-au împrăștiat. Dimpotrivă! În timp ce Seryu încerca să mă îndepărteze, trăgându-mă ușor de păr, ele ne-au urmat și s-au apropiat și mai mult.

Apoi, la fel ca marea Taijin, fiecare meduză s-a schimbat.

Lumina aurie emanată de corpurile lor s-a stins într-o fracțiune de secundă, iar tentaculele acestora, la fel de moi ca panglicile de mătase, au devenit tari și ascuțite. Două dintre ele s-au strecurat între mine și Seryu, silindu-ne să ne despărțim. Restul ne-au înconjurat.

Am întins mâna după pumnalul pe care îl țineam ascuns în cingătoare, însă abia dacă am avut timp să-l folosesc. Tentacule reci și alunecoase mi s-au lipit de spate și mi-au încercuit brațele, apoi din ele au crescut ghimpi minusculi, care mi-au zgâriat pielea: un avertisment letal de a nu riposta. O singură înțepătură și așa fi fost paralizată pe viață!

Învinsă, am rămas nemișcată și am scăpat pumnalul, lăsându-l să-mi plutească dincolo de degete. Drept răsplată, meduza și-a slăbit strânsoarea, însă doar puțin. Tentaculele sale au început să mă caute de alte arme ascunse și, când mi-au răscolit traista și mi-au percheziționat robele, Kiki mi-a țâșnit din mânecă.

Era amețită, cu aripile pe jumătate întinse într-o postură dramatică; a căscat, dând de veste că e trează, dar când ochii ei ca două pete de cerneală întunecată s-au deschis larg și a văzut meduza, a eliberat un țipăt strident.

Pe demonii arzători și furioși din Tambul!

— Nu-i un demon, am asigurat-o, strângând traista la piept în timp ce tentaculele încercau să o deschidă. E doar o meduză.

O ce?

Meduza s-a profilat amenințător deasupra lui Kiki, cercetând-o atent.

Pasărea și-a acoperit capul cu o aripă. *O, zeilor, lăsați-mă să leșin din nou!* a gemut.

Spre ușurarea lui Kiki, meduza a considerat-o nedemnă de atenția ei și s-a întors la traista mea. Folosindu-și tentaculele, a tras cu putere de curele, dar m-am agățat de tolbă cât am putut de strâns.

— Înteapă-mă cât vrei! am strigat. Dar nu o iei!

Meduza a șuiertat, apoi și-a arătat ghimpii otrăvitori.

— Pleacă! i-a poruncit Seryu cu asprime.

Coadă i se mișca asemenea unui bici, înainte și înapoi, creând nenumărate unde, ca niște furtuni în miniatură. Când și-a fluturat una dintre gheare, a apărut o ruptură adâncă în apă, ca și cum ar fi sfâșiat o țesătură.

În timp ce meduza se împotriva curentului apărut din neant, Seryu m-a aruncat pe spatele lui și s-a scufundat într-o junglă de corali, înotând spre turlele de cristal din față. Mi-a azvârlit pumnalul în poală.

— Serios, Shiori? Asta aduci în Ai'long?

Am ridicat nonșalant din umeri.

— Credeai că aveam să vin neînarmată?

— L-ai mai întâlnit pe bunicul. Micul tău pumnal abia dacă l-ar zgâria.

— Și zgârieturile pot să doară, a fost tot ce am spus, fixându-mi arma înapoi la cingătoare. Care e rolul meduzelor?

— Patrulează.

— Cu ce scop?

— Pentru a da de urma asasinilor și a intrușilor.

Nu mi-a oferit mai multe detalii, un indiciu să nu mai insist. Dar eram prea curioasă.

— A existat ceva magic în privința lor.

— Majoritatea supușilor bunicului meu posedă... o anumită abilitate. Ajută la alungarea celor care încearcă să intre în Ai'long fără să fie invitați.

— Dar de ce să mă percheziționeze? Am fost invitată.

— Evident, căutau perla mamei tale vitrege, mi-a spus Seryu pe un ton iritat. Meduzele sunt atrase de magia întunecată. De asemenea, sunt specializate în arta detectării înșelăciunilor.

M-a străbătut un val de neliniște.

— A înșelăciunilor?

— Da, cum ar fi acel ac de oțel, pe care l-ai adus aici fără să binevoiești a mă preveni, a bombănit Seryu, cu o voce tot mai dură. Timpul pe care îl vei petrece în Ai'long

va fi scurt; nu va trebui să simți pe propria piele ce înseamnă un trai la curtea noastră.

Nu asta mă îngrijora, dar am tăcut și am aruncat o privire spre Kiki.

Păsărea îmi stătea leșinată în palmă, cu aripile îndoite formând un bulgăre mototolit. Din fericire, nu acordase atenție conversației mele cu Seryu. O iubeam foarte mult, dar păstrarea secretelor nu se număra printre talentele ei.

Mai avem mult? a gemut Kiki. *Ar fi trebuit să rămân pe uscat. Am rău de mare.*

— Nimeni nu are rău de mare sub apă.

Kiki și-a încrețit ciocul de hârtie, scoțând un oftat teatral. *Nu-i poți spune dragonului să înoate mai atent? Până și balenele se mișcă mai grațios decât el!*

— Spune-i tu! A fost morocănos toată ziua.

De ce? m-a întrebat pasărea, încruntându-se. *E supărat pe tine?*

— Bineînțeles că nu!

E vorba despre meduză? Pe toți zeii, Sbiori — crezi că au aflat? Poate că ar trebui să-i spui că plănuiești să păstrezi ce ți-a dăruit Raikama, mai exact p. . .

Ochii mi s-au mărit și am îndesat pasărea în mânăcă înainte ca Seryu să o audă.

Perla, aproape că-i scăpase lui Kiki. Nu, nu îi spusese. Nici nu aveam de gând.

Vinovăția îmi apăsa conștiința, dar am alungat-o. Nu exista niciun motiv pentru care să mă simt vinovată. Nu-mi încălcăm promisiunea. *Chiar* îi promisesem lui Seryu că urma să aduc perla Raikamei bunicului său. . . doar că nu precisasem niciodată că aveam să îl las să o păstreze.

„Promite-mi că i-o vei da doar dragonului cu puterea de a o întregi din nou!” mă rugase Raikama înainte să moară.

De parcă mi-ar fi citit gândurile, perla din interiorul traistei a început să pulseze. Aproape că o puteam vedea cu ochii minții – se învârtea și complota, dornică să găsească o cale de scăpare. Era de mărimea unei piersici, abia puțin mai mare decât palma mea, dar ori de câte ori strălucirea îi atingea intensitatea maximă, părea o sferă de lumină solară. Însă moartea Raikamei îi stinsese lumina, frântura din centrul ei părând să se lărgescă tot mai mult de fiecare dată când mă uitam la ea.

Fisura avea să dispară numai după ce perla se reunea cu deținătorul său de drept. Am bănuț că durerea îngropată în mine era aceeași, adâncindu-mi încontinuu golul din inimă. . . până la respectarea promisiunii făcute Raikamei.

„O promisiune nu este un sărut în vânt, ceva care să fie oferit cu nepăsare”, am murmurat în sinea mea. „E o parte dăruită din tine, pe care o vei recăpăta abia după ce-ți îndeplinești jurământul.”

Cuvinte rostite acum multă vreme de mama mea vi-tregă. Cuvinte pe care le uram, deoarece, deși le ignoram, nu-mi dădeau pace, ca niște ace cu vârfurile înmuiate în esența vinovăției. N-aș fi ghicit niciodată că aveam să le folosesc ca pe o formă de alinare.

Când perla a tremurat drept răspuns la neliniștea mea, mi-am pus traista în poală, astfel încât Seryu să nu observe. De prea multe ori îmi încălcasem cuvântul – înde-osebi față de Raikama. Nu și de data asta.

Mă voi asigura că te vei întregi din nou! i-am jurat perlei în tăcere. *Te voi duce acasă.*

Cu orice preț!